

MICHELLE MORAN

Întinderea albastră era presărată cu sute de nave ce se legănau. Toate se îndreptau către Portul Întoarcerilor Fericite. Nu se dădea nici o bătălie. Nu se opunea nici o rezistență. Cu un an în urmă, flota noastră suferise o înfrângere teribilă la Actium, iar acum se predase.

- E doar un băietan, spuse mama, fără a se uita la mine. Dacă are impresia că poate păstra jumătatea lui Antoniu din Roma, e un prost. Nu a existat bărbat mai puternic decât Iulius, și cu toate astea, romanii l-au lăsat mort pe podeaua Senatului.

- Credeam că tata a fost cel mai puternic bărbat al Romei.

Mama se întoarse. Ochii ei erau de un căprui atât de deschis, încât păreau aproape aurii.

- Iulius a iubit puterea mai mult decât orice altceva. Tatăl tău iubește doar cursele de cai și vinul.

- Și pe tine.

Colțurile buzelor ei se lăsară în jos.

- Da.

Își întoarse privirea spre mare. Norocul le surăsese pentru întâia dată Ptolemeilor dinspre mare, odată cu moartea lui Alexandru cel Mare. În vreme ce imperiul se destrăma, vărul mamei, Ptolemeu, navigase către Egipt și, mai târziu, se încăunase rege. Acum, aceeași mare ne schimba din nou destinul.

- I-am dat de știre lui Octavian că sunt dispusă să negociez. I-am trimis chiar și sceptrul meu, însă nu mi-a dat nimic în schimb. Nu va mai exista o reconstruire a Tebei.

Cu șaisprezece ani înainte de nașterea ei, Teba fusese distrusă de Ptolemeu al IX-lea, atunci când orașul se răzvrătise. Fusese visul ei s-o reclădească.

- Aceasta va fi ultima mea zi pe tronul Egiptului.

Tonul ei categoric era înspăimântător.

- Atunci, ce speranță ne-a mai rămas? am întrebat.

- Se spune că Octavian a fost crescut de sora lui Iulius. Poate că va dori să-l vadă pe fiul lui Iulius pe tron.

- Dar unde crezi că se află Cezarion acum?

Știam că-l vedea cu ochii minții pe Cezarion, cu umerii lui lați și cu zâmbetul frapant.

- În Berenice, cu profesorul lui, așteptând un vas care să-l ducă în India, spuse ea plină de speranță.

După bătălia de la Actium, fratele meu mai mare evadase, iar prințesa Iotapa, care îi fusese promisă de soție lui Alexandru, fugise înapoi în Media. Eram precum frunzele suflate de vânt. Mama îmi observă expresia de pe chip și își scoase colierul din perle rozalii.

- El m-a ocrotit întotdeauna, Selene. Acum vreau să te apere pe tine. Mi-l trase peste cap, iar pandantivul din aur, cu pietre mici de onix, se lipi rece de pieptul meu. Atunci mama își încordă spatele pe canapeaua din lemn. Ce-a fost asta?

Cleopatra. Moștenirea iubirii

Mi-am ținut răsuflarea și, dincolo de zgomotul valurilor ce se spărgeau, am auzit oameni bătând în ușa de sub noi.

- El e? a strigat mama, iar eu m-am luat după marginea din mătase a rochiei ei până la baza scărilor.

Alexandru stătea în fața ușii, cu chipul cenușiu.

- Nu, e tata, spuse el, dar întinse mâinile pentru a o ține la distanță înaintea ca mama să se poată apropia mai mult.

- A încercat să se sinucidă, mamă. E pe moarte!

- Antoniu! țipă mama și își lipi fața de grilajul din metal al ușii. Antoniu, ce-ai făcut?

Eu și Alexandru nu puteam auzi vorbele tatei. Mama clătina din cap.

- Nu, zise ea, nu pot... Dacă deschid această ușă, oricare dintre soldații tăi ne-ar putea răpi pentru răscumpărare.

- Te rog! strigă Alexandru. E pe moarte!

- Dar dacă deschide ușa... începu Charmion.

- Atunci folosește fereastra! am exclamat.

Mama deja se gândise la asta. În timp ce urca în grabă scăările, toți cinci ne-am luat după ea. Mausoleul nu era terminat, căci nimeni n-ar fi putut prevedea că va fi trebuincios atât de curând. Lucrătorii lăsaseră în urmă unelte, iar mama strigă:

- Alexandru, funia!

Deschise cu putere obloanele cu zăbrele ale ferestrei ce dădea către Templul lui Isis. Dedesubt, valurile se izbeau de canaturile estice ale clădirii. N-aș putea spune cât i-a luat mamei să facă aproape imposibilul. Sigur, îi avea pe Alexandru și pe Iras care s-o ajute. Dar de îndată ce targa însângerată a tatălui nostru, aflată jos, pe pământ, fu legată cu frânghia, ea îl ridică de-a lungul a două etaje și îl mută pe podeaua mausoleului.

Eu stăteam cu spatele lipit de zidul din marmură. Țipetele vesele ale pescărușilor de afară se pierduseră în depărtare, odată cu valurile, cu soldații și servitorii. Nimic nu mai exista, în afara tatălui meu și a tăieturii sângerânde dintre coastele lui, unde își implântase propria sabie. Auzeam răsuflarea întretăiată a lui Alexandru, însă nu puteam să-l văd. Nu mă uitam decât la mâinile mamei, care, pătate de sânge, se desprinseseră de pe tunica tatei.

- Antoniu! striga ea. Antoniu! Își lipi obrazul de pieptul lui. Știi ce mi-a promis Ovidiu după bătălia de la Actium? Că dacă te ucid, mă va lăsa să-mi păstrez tronul. Dar n-am vrut s-o fac. N-am vrut! Devenea isterică. Și acum... ce-ai făcut?

Pleoapele lui se mișcă. Nu-l mai văzusem niciodată pe tata cuprins de durere. El era Dionisos¹, un uriaș, mai mare, mai rapid, mai puternic,

¹ În mitologia greacă, zeul vinului și al viței-de-vie, cunoscut de către romani sub numele de Bacchus. (n.tr.)

MICHELLE MORAN

cu un râset mai răsunător și cu un zâmbet mai luminos decât orice om care îi stătea alături. Însă pielea lui bronzată devenise palidă, iar părul îi era ud de transpirație. Părea un străin fără hainele sale grecești și coroana de fildeș pe cap, precum un soldat roman muritor, care se chinuiește să vorbească.

- Mi-au spus că sunteți morți.

- Pentru că eu le-am cerut asta. Astfel încât să fugi, nu să te sinucizi.

Antoni, nu s-a terminat!

Dar lumina din ochii lui devenea tot mai slabă.

- Unde sunt soarele și luna mea? șopti el.

Alexandru mă conduse spre el. Nu cred că aş fi reușit să traversez încăperea fără ajutorul lui.

Ochii tatei se opriră asupra mea.

- Selene... Inspiră adânc de câteva ori. Selene, îi aduci niște vin tatălui tău?

- Tată, nu există vin în mausoleu.

Dar el nu păru să înțeleagă ce-i spuneam.

- Niște vin bun de Chianti, continuă el, iar mama izbucni în hohote.

Nu plânge! Îi atinse cu tandrețe părul împletit. Mă transform, în sfârșit, în Dionisos.

Mama plângea zgomotos, iar el găsi destulă putere încât să-i strângă mâna într-a lui.

- Am nevoie să rămâi în viață, îl imploră ea, însă tata închisese deja ochii. Antoniu! țipă mama. Antoniu!

Dincolo de ușile mormântului nostru, îi puteam auzi pe soldații romani apropiindu-se. Scandările lor răsunau peste apă, iar mama se agăță de trupul tatei, strângându-l la piept și rugând-o pe Isis să-l aducă înapoi.

- Ce se aude? întrebă cu teamă Alexandru.

- *Evocatio*, șopti Charmion. Soldații lui Octavian înalță rugi către zeii noștri pentru ca aceștia să schimbe tabăra și să-i accepte ca fiind conducători de drept.

- Zeii n-or să ne abandoneze niciodată! strigă mama, înspăimântându-l pe Ptolemeu cu furia ei.

Băiatul își îngropă capul în poala lui Charmion, în timp ce mama se ridica în picioare. Sângele tatei i se imbibase în mătasea albastră a rochiei, întinzându-se pe piept, brațe și chiar pe părul împletit.

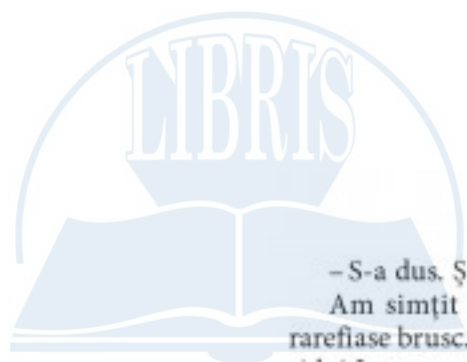
- Luați-o pe scări în jos! porunci ea. Dacă vor încerca să dărâme ușa, vom da foc fiecărei așchii de lemn din camera aia!

Am lăsat trupul tatei pe targă, însă eu m-am întors pentru a mă asigura că nu mai mișcă.

- S-a dus, Selene.

Fratele meu plângea.

- Dar dacă...?

Cleopatra. Moștenirea iubirii

- S-a dus. Și numai zeii știu care este soarta lui Antyllus.

Am simțit un nod în gât, ca și cum aerul pe care îl respiram se rarefiase brusc. În capul scârilor, mama le dădea pumnale lui Charmion și lui Iras.

- Rămâneți aici și vegheați ferestrele, le ordonă ea. Dacă vor forța intrarea, știți ce aveți de făcut!

Eu și frații mei am urmat pașii însângerați ai mamei până la primul etaj. Afară, soldații băteau în poartă și, unul câte unul, își lipeau fețele de grilaj.

- Stați în spatele meu, ne instrui mama.

Am făcut așa cum ni s-a spus, iar în clipa în care mama s-a apropiat de ușă, eu mi-am infipt unghiile în brațul lui Alexandru. Când ea își făcu apariția în fața grilajului, se auziră voci infundate, apoi un bărbat aflat de partea cealaltă îi ceru să se predea. Ea își ridică bărbia astfel încât ochii de cornalină ai vulturului să privească drept în cei ai soldatului roman.

- Mă voi preda, îi spuse ea printre barele de fier, când Octavian îmi va da cuvântul că Cezarion va stăpâni regatul Egiptului.

Ne-am apropiat de ușă pentru a auzi răspunsul soldatului.

- Nu vă pot da această asigurare, Înălțimea Voastră, dar puteți avea încredere că Octavian vă va trata atât cu respect, cât și cu clemență.

- Nu-mi pasă de clemență! strigă ea. Cezarion e fiul lui Iulius Cezar și moștenitorul de drept al tronului. Ptolemeii au condus Egiptul vreme de aproape trei sute de ani. Ce propuneți? Să-i lăsăm pe romani să domnească? Să ardem Biblioteca din Alexandria și să comitem crime pe străzile celui mai mare oraș al lumii? Credeți că poporul va îngădui așa ceva?

- Supușii voștri deja se calcă în picioare pentru a-și arăta respectul față de Cezar Octavian.

Mama se dădu în spate, ca și cum bărbatul aflat de cealaltă parte a ușii ar fi pleznit-o.

- Și-a luat numele lui Iulius?

- Este fiul adoptat și moștenitorul lui Gaius Iulius Cezar.

- Iar Cezarion e fiul de sânge al lui Cezar! Ceea ce îi face frați.

Niciodată nu privisem lucrurile astfel, iar când am înaintat pentru a mă uita pe furiș la chipul soldatului de la fereastră, un braț de bărbat îmi cuprinse talia și am simțit la gât răceala unui vârf de metal.

- Mamă! am țipat, dar înainte ca Alexandru să poată sări în față pentru a mă apăra, un șir de soldați coborâră treptele de la etajul al doilea. Intraseră prin fereastra deschisă. Doi dintre ei le țineau pe Iras și pe Charmion, iar un al treilea îl amenința cu arma pe Ptolemeu.

Mama își scoase din teacă pumnalul pe care îl avea prins în talie, însă un roman cu umeri lați o apucă de încheietură, în timp ce un altul descuia ușa.